

[Aksel Larsen.]

blok, som de seks landes fællesmarked i virkeligheden er. Altså, de seks landes fællesmarked er en kendsgerning, og efter min mening taler alt for, at vi skal holde os uden for de seks, og intet for, at vi skal tilslutte os det.

Den nordiske union blev desværre ikke til noget. Jeg anser det for uhyre beklageligt. Jeg er overbevist om, at det havde været bedst ikke blot for Danmark, men for alle de nordiske lande, om dette nordiske fællesmarked, den nordiske toldunion, eller hvad det kunne være blevet til, var blevet til virkelighed enten med eller uden senere tilslutning til de syv landes frihandelsområde. Jeg er ikke så meget inde i de forhandlinger, der har været ført, at jeg er i stand til med sikkerhed at udtale mig om, hvorvidt der kunne være gjort mere fra dansk side for at redde den nordiske tanke i land — jeg håber i øvrigt, at den ikke er strandet for stedse — men i den øjeblikkelige situation er jeg i hvert fald nødt til at gå ud fra den kendsgerning, at de nordiske landes toldunion og økonomiske samarbejde ikke blev til noget. Jeg er endvidere nødt til at gå ud fra den kendsgerning, at de syv landes frihandelsområde bliver til noget og vil blive til noget, enten Danmark går ind i dette frihandelsområde eller ikke går ind i det. Så forekommer det mig, at der kun er ét valg at træffe, eller der ikke er noget valg. Valget er truffet for os. Danmark må gå ind i de syv. Jeg tror ikke på disse højstemte taler om, at dette lille land er så umådelig økonomisk stærkt, at det kan stå alene i den situation, vi befinder os i, og at hvis vi står alene og ikke går ind i de syv, vil landet blomstre, rigdomme strømme hertil, industrien få fuld beskæftigelse og landbruget få fuld afsætning, og at der ikke vil være en arbejdsløs i dette land. Jeg tror ikke på dette.

Man kan sagtens holde skønne taler om den slags, når man abstraherer fra de hårde kendsgerninger og ikke forsøger på at bevise sit skønneri med nogen som helst virkelig argumentation. Men det tæller ikke. Jeg er af den opfattelse, og jeg har sagt det før, og mener, jeg har begrundet det tilstrækkeligt, at hvis Danmark forsøger at stå alene under det, der sker nu, vil vi komme til at befinde os i den behagelige

eller ubehagelige situation mellem de syv og de seks, som omtrent ville svare til den, hvedekornet har mellem to møllestene, og jeg tror, at vi i denne situation er nødt til at tilslutte os den ene af sammenslutningerne, og da kan der som sagt ikke for mig være tvivl om, at det må blive de syv. Jeg siger ikke dermed, at det er ideelt, at dette sker, men jeg siger, at det er det bedste, vi kan gøre, at det er det eneste, vi kan gøre, sådan som situationen i Europa er. Og jeg må tilføje, at den omstændighed, at vi nu har de seks landes fællesmarked med Tyskland og Frankrig som de førende faktorer, og at vi får frihandelsområdet med eller uden Danmark — hvis det kunne tænkes, at man her sagde nej til konventionen — naturligvis er et tegn på alvorlige økonomiske modsætninger i den kapitalistiske del af Europa. Det er alvorlige økonomiske modsætninger, som ikke bringes ud af verden ved nogen som helst form for ønsketænkning, og som tvinger os til at tage vort standpunkt, og da er jeg ikke i tvivl om, at vi af alle mulige grunde hører hjemme i den gruppe, der danner frihandelsområdet. Befolkningen i Storbritannien, i Norge, i Sverige, i Østrig og i Schweiz står os dog i enhver henseende nærmere end befolkningen i de seks lande. Naturligvis skal endelig stilling ikke tages her ved førstebehandlingen af forslaget til beslutning om konventionen, og den må blive betinget af, hvordan told- og valuta-loven bliver udformet.

Det er givet, at man må sikre en overgangsperiode og sikre den så godt, som det overhovedet er muligt, og jeg kan ikke se andet, end at den udformning, traktaten har fået, giver os muligheder for herhjemme selv at være bestemmende om, hvordan overgangsperioden skal forløbe.

Der er vel enighed om, at toldsatserne under alle omstændigheder må revideres og revideres stort set opad for at sikre det rette udgangspunkt for vor tilslutning til frihandelsområdet, hvor toldsatserne derefter skal aftrappes nedad for efter et bestemt åremål at forsvinde. Det betyder ikke, at visse industrisammenslutninger og industriaktieselskabers glubske toldkrav behøver at opfyldes. Derimod er det vel nødvendigt, at jeg endnu en gang advarer imod for pludselig såkaldt liberalisering, altså op-